

Клавдия Лукашевичъ.

Молитва.

(Изъ дѣтския животъ.)

Вечеръ. Въ дѣтската стая е чисто и топло. Прѣдъ иконата блѣщука кандило. Въ бѣлото криватче на колѣнѣ стои малко русо момченце и се моли. До него е майка му. Тя слѣди съ очи и за-таенъ джхъ молитвата на милото си момченце.

Вперило ясниѣ си сини очички въ иконата, то се кръсти и моли:

— Дѣдо Господи, прости и запази татко, мама, леля Вела, чичо Георги

Дѣтето се замисли.

— А дѣдо и баба? — подсѣти го майката.

— Дѣдо Господи, спаси и запази дѣдо, баба и всичкитѣ ни роднини и познати.

Момченцето пакъ се замисли, послѣ ведна-

га се прѣкръсти и продума:

— Дѣдо Господи, запази и писанка.

Майка му се наведе, цѣлуна го и му каза:

— Защо, миличкѣ, се помоли на Дѣда Господа и за писанка? За котенцето, миличкѣ, не трѣбва да се молимъ на Дѣда Господа.

Момченцето отвори очи, стана на колѣнѣ, впи погледъ въ иконата, прѣкръсти се и продума:

— Дѣдо Господи, не трѣбва за писанка, не трѣбва . . .

И пакъ се мушна подъ завивката и заспа.

Прѣведе Здрѣвка Михайлова